

vil gaa ind paa at tilvejebringe saadanne Vilkaar, at det kan betale sig at lade Arbejdet udføre. Jeg synes, det er saa ligetil, at det ikke kan modsiges. Dernæst siger jeg, at jeg er ganske enig med det ærede Medlem Hr. Rode i, at der maa foregaa en Ændring, muligvis flere, i Invaliderenten. Jeg mener, at det rigtige vilde være, at den kom til at staa i et rimeligt Forhold til de Takster, der er med Hensyn til Aldersrenten, og deraf maa naturligt følge, at ikke alene det Kontingent, som svares af Arbejdsgiverne, men ogsaa det Kontingent, som svares af Medlemmerne i Sygekasserne, maa gaa ned — det hele maa følges ad.

Hvad angaar de andre Love, foreligger jo allerede Aldersrenteloven i Landstinget, og det er mit Haab, at man gennem Forhandling skal naa til et Resultat der, hvorved det vil være muligt at ændre det, der bør ændres, og dog alligevel spare Penge ved denne Lov. Noget lignende kunde jeg tænke mig med Hensyn til Sygekasserne. Jeg vil sige til den højtærede Minister, at det maa være Ministeriets Opgave at gennemgaa alt dette og fremsætte Forslag derom, thi de alene er i Virkeligheden i Stand dertil, og for saa vidt som de erkender Rigtigheden af, at det hele maa ned, synes jeg, det ligger lige for, at man maa forvente at se Forslag fremsat her i Tinget, hvorved disse Bespærelser kan ske; ellers nytter det ingenting, at man taler om at sætte Taksterne ned og aflaste Kommunernes Byrde, thi saa er det ugørligt. Det eneste Grundlag, der er for det, er i Virkeligheden, at samtlige Udgifter kommer ned, og de vil kunne komme ikke ubetydeligt ned, naar man gennemgaa hele dette Forhold rationelt.

Jeg vil gerne endnu sige, at naar jeg har talt om den sociale Lovgivning, som jeg har; er det alt sammen under Forudsætning af, at de Byrder, som i Øjeblikket hviler paa alle de Medlemmer, der maa betale til disse Kasser, ikke forhøjes. Jeg har undret mig noget over, at man under den Forhandling, der har været ført her i Tinget, har talt om vor sociale Lovgivning — jeg tror ogsaa, det ærede Medlem Hr. Schmidt talte om det —, som om det ikke var en Forsikringslovgivning, vi havde. Det er det i høj Grad. Det er jo i Virkeligheden kun Aldersrenten, der er vederlagsfri, ellers hviler vor sociale Lovgivning i Virkeligheden paa Forsikring, og det er ikke ubetydelige Beløb, der betales af Medlemmerne af disse Kasser. Her tænker jeg først og fremmest paa Sygekasserne, hvoraf praktisk talt alle Arbejdere og alle med dem økonomisk ligestillede er Medlemmer. Naar

man ser paa, hvor meget der betales i Kontingent til disse Forsikringskasser, er Forholdet det, at der betales mellem 26 og 27 Mill. Kr. i Sygekassekontingent, og mellem 6 og 7 Mill. Kr. betales til Invaliderente; Arbejdsløshedskontingentet vil, som jeg allerede har nævnt, i indeværende Aar udgøre 13,7 Mill. Kr., og Begravelseskontingentet udgør 2,8 Mill. Kr. Det vil sige, at de paagældende til deres Forsikring og Forsørgelse betaler imellem 49 og 50 Mill. Kr. Jeg synes derfor, at det er med Urette man taler om, at vor Forsørgelsesvæsen ikke hviler paa Forsikringsprincippet, thi det gør det i høj Grad. Og jeg skulde tro, at det vilde være muligt at bringe disse Udgifter ned, i alt Fald saaledes, at de ikke forhøjedes for dem, som har mindst Evne til at bære dem, uden at det hindrede, at man kunde sætte Statens Udgifter dertil ned, idet jeg maa gaa ud fra, at Sygekasseudgifterne som andre Udgifter maa falde, thi skal der være Plan i det hele, maa det falde alt sammen, da det naturligvis griber ind i hinanden, og jeg tror ogsaa, der vil være Mulighed for det.

Se, hvis det nu skulde vise sig — det er kun en Henstilling, jeg vil gøre til den højtærede Finansminister, idet jeg forudsætter, at Finansministeren, naar han faar Ordet, vil indrømme, at han vil gøre sit til, at man gennemgaa hele vor Lovgivning, hvori der findes Penge, for at se, om det vil være muligt at sætte alle Udgifter ned, det gaar jeg altsaa ud fra, at Ministeren er villig til —, hvis det saa skulde vise sig, at der skulde blive Ebbe i Kassen saa vil jeg henstille til Finansministeren i Stedet for at tage Formuerne fra Folk at sætte Spiritusskatten op paa sin gamle Højde. Jeg tror, det vil være meget bedre, at man betaler 20 Kr., som det en Gang har været, pr. Liter Spiritus à 100 pCt. Alkohol end 15. Jeg tror, det vil gøre meget mindre Skade at belaste Spiritussen med en større Afgift, end at man tager Formuen fra Folk. Jeg er stadig af den Mening, at det værste, man kan gøre, er at ødelægge Opsparingslysten i vort Folk, thi, som det ofte er sagt, vi mangler Kapital her i Landet, og man skal ikke mindske Lysten til at spare op, men tværtimod fremme den. Alle, der staar ude i det praktiske Liv, vil sikkert have erfaret, at Efterspørgselen efter Laan er størstedent Indlaanene, hvoraf der kan udlaanes. Det vidner jo om, at vi mangler Kapital her i Landet til at finansiere Erhvervs livet med. Derfor mener jeg, at alt, hvad der har Karakter af Luksus, skal man ikke være bange for at beskatte, tværtimod